

מ"ת 57571/11/13 - מדינת ישראל נגד אפרים בן כליפה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 57571-11-13 מדינת ישראל נ' בן כליפה(עציר)

בפני כב' השופט יעקב פרסקי
המבקשת:
נגד
המשיב:
מדינת ישראל ע"י עו"ד ווליד אלבאז
אפרים בן כליפה (עציר) ע"י עוה"ד מנחם רובינשטיין וארז
אבוהב

החלטה רקע

1. כנגד המשיב והחברה שבבעלותו ושליטתו הוגש כתב אישום המייחס להם עבירות סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, מאות עבירות של קבלת דבר במרמה וזיוף בנסיבות מחמירות, ניסיון שוחד, הונאת נושים ועבירות של פעולה ברכוש אסור והלבנת הון, השמטת הכנסות וניהול ספרי חשבונות כוזבים כלפי רשויות המס ועברות סילוק נכסים במרמה.

ברקע הדברים, עיסוקו של המשיב באמצעות החברה בשליטתו בסחר ושיקום כלי רכב שעברו תאונות קשות, הוגדרו "אובדן להלכה" ומכירתם. כרכב עובר תאונה ומוכרז כאובדן להלכה, חברת הביטוח רוכשת את הרכב מבעליו. הבעלים מקבל פיצוי וחברת הביטוח מאיך, פועלת לצמצום הנזק באמצעות מכירת הרכב לשיקום. זאת, באמצעות קבלנים הרוכשים רכבים אלו, ופועלים לעמידה בתנאי תקנה 309 לתקנות התעבורה תשכ"א - 1961 ובכך "להחזירם לכביש". בהתאם לדין, חברות הביטוח והליסינג אינן מאפשרות העברת הבעלות ברכבים המושבתים, אלא לאחר שיהיו בידיהם מסמכים שהינם: אישור תיקון מוסך מורשה, חשבוניות על חלקי חילוף שהותקנו ומקורם, חשבוניות על עצם התיקון והחלפת החלפים, דו"ח שמאי שביצע מעקב אחר כלי הרכב וביצוע התיקון והכול לשם עמידה בתנאי תקנה 309. לאחר עמידה בכול הדרישות המקדמיות, חברות הביטוח והליסינג היו "משחררות" הבעלות ברכב, שאז יכול היה הקבלן המשקם, ובמקרה זה המשיב באמצעות החברה שלו, להעביר הבעלות ברכבים לצד השלישי, לקוחותיו של המשיב (והחברה שבבעלותו). למשיב מיוחס כי יצר מנגנון אשר אפשר שלא כדין וכביכול עמידה בתנאים.

קיומן של ראיות לכאורה

2. **אקדים את המאוחר, מסקנתי הינה שהמבקשת עומדת בנטל הוכחת ראיות לכאורה לאשמת המשיב, ראיות אשר יש בהן את הפוטנציאל הנדרש להרשעה במיוחס לו.**

כבר בשלב זה יש לציין כי המשיב אשר בתחילת החקירה שיתף פעולה עם חוקריו, בהמשך, בחר בזכות השתיקה, ודבק בזכותו זו עד לתום הליכי החקירה. דווקא בשלב זה, בשלביה המתקדמים של החקירה, יכול היה המשיב לסייע ב"פיזור הערפל" וליתן את ההסברים הנדרשים, אך הוא נמנע מלעשות כן. השתיקה מחזקת את הראיות לכאורה כנגד המשיב. אציין כי גם ללא זקיפת השמירה על זכות השתיקה לחובת המשיב, מסקנתי הייתה שהמבקשת עומדת במוטל עליה בבקשתה.

להלן אתייחס לאישומים כסדרם, אביא בחשבון את טענות המבקשת בכתב ובעל פה מחד, ואת תשובתו של המשיב, בעל פה ובכתב מאידך, לפי סדרם בכתב האישום.

פירוט המסקנה באשר לראיות לפי סדר האישומים

3. באישום הראשון מיוחסות למשיב: 129 עבירות קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, 266 עבירות זיוף בנסיבות מחמירות ו-266 עבירות שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות.

האישום הראשון מפרט "שיטה" בה רכשו הנאשמים בהם המשיב, חלקי חילוף מספקים שונים וסופקו להם עבודות חשמל כולל עבודות הקשורות לכריות אוויר פגומות. המנהל המורשה במוסך הנאשמים היה מר יעקב אטיאס (אתיס) שהיה רשום כמנהל המקצועי במוסך, למרות שעבד במוסך רק לסירוגין. מטעם הנאשמים פעל השמאי אלון שם טוב. כחלק משיטתו של המשיב, הצטייד הוא בחותמתו של אטיאס והורה לפקידת המשרד הילה תורג'מן לזייף 73 פעם אישורי מוסך מורשה תוך שימוש בחותמתו וחתמתו של יעקב אטיאס באופן הנחזה להיות כאילו נחתם על ידי מכונאי מוסמך כמפורט בנספח ב' לכתב האישום. כך ובהמשך זייף אישורי תיקון מוסך מורשה ב - 4 הזדמנויות נוספות. ב - 114 הזדמנויות הורה לעובדים שונים בהם הילה תורג'מן ואירית פרץ לזייף חשבוניות של ספקים כמפורט בנספח "א" לכתב האישום. זיופי החשבוניות בוצעו בשיטת "הטיפקס" ו- "גזור והדבק" במובן "הקלאסי". זאת, על מנת להציג מצג שווא של שימוש בחלפים תקינים שנרכשו כדין. נעשה שימוש כפול משולש ואף יותר בחשבוניות מקוריות, כמו גם שחשבוניות זיופו בשיטות שונות, והכול להצגת מצג שיאפשר עמידה בתנאי התקנות בכול הנוגע לשיקום הרכבים.

כך ובין היתר עולה מהראיות, שהמשיב הניע את פקידותיו להטביע חותמות לפי הצורך בדגש על חותמתו של המכונאי האחראי יעקב אטיאס ללא ידיעתו. בנוסף, הניע את השמאי אלון שם טוב להפיק דוחות מבלי לראות את המכונאות בפועל ובהסתמך על האישורים. כך הגיש מסמכים מזויפים לחברות הביטוח והכול על מנת לעמוד בתנאים שנקבעו לאישור שיקום הרכבים, דבר שאפשר שחרורם מבעלות חברות הביטוח והליסינג ומכירה ללקוחות כרכבים תקינים.

אמנם, המשיב אישר כי הוא האחראי העליון לקורה בעסקו, אולם הכחיש כי עובדיו פעלו בהנחיתו וטען למשל כי הפקידה הילה תורג'מן עסקה בזיופי המסמכים בשל עצלות, כי יותר היה לה קל כך במקום לאתר את המסמך המקורי וכך החתימה מסמכים בחותמו של אטיאס, חותמת כשירות התיקון. אלא שטענתו של המשיב, טענות שהינן מסוג: "**אני בסדר, ה - ש.ג. אשם**", סותרת עדויות מפורשות של עובדים ומעורבים כמו: הילה תורג'מן, חיילת משוחרר שהשתכרה שכר מינימום, עבדה כפקידת משרד ופירטה כי אלו היו הנחיות המשיב. כך למשל פירטה הילה תורג'מן בהודעותיה, זו

מיום 17.11.13 (בבוקר) ש' 104 ואילך, וכך בהודעה מיום 17.11.13 (צהריים) ש' 16 ואילך. כך ובנוסף, גרסת המשיב
סותרת את זו של גיסתו אירית פרץ אשר ביצעה תפקיד דומה לזה של הילה תורג'מן, חקירתה של אירית פרץ מיום
17.11.13 ש' 19 ואילך, ש' 59 ואילך.

מסקנתי לאחר העיון הינה שהמבקשת עומדת בראיות לכאורה המיוחסות למשיב באישום זה.

4. באישום השני מיוחסות למשיב 55 עבירות קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ו- 3 עבירות סיכון אדם
בנתיב תחבורה. האישום נובע ממכירת רכבים במצב של "אובדן להלכה" מבלי ליידע את הלקוחות, כאשר בשלושה
מקרים נמכרו רכבים ללא אמצעי בטיחות כמו כריות אוויר. במקרה אחד, נמכר רכב בו הייתה דלוקה נורת ביקורת
המעידה על תקלה בכריות האוויר, הפתרון לכך היה בהדבקת מדבקה על נורית האזהרה! הנאשמים קיבלו כתוצאה
מהאמור במרמה כספים בהיקף 3.57 מיליון ₪. בשלושה מקרים, בשל רכבים שנמכרו ללא כריות אוויר ותקלה בחגורת
הבטיחות, מיוחס למשיב כי הוא סיכן בכך חיי אדם בנתיב תחבורה.

גרסת המשיב הינה שבכול מכירות הרכבים, הקונים ידעו כי הם רוכשים רכב שעבר תאונה, שכן כך נכתב במסמכי מכירת
הרכב. עיון בעדויות הרבות של רוכשי הרכבים, מעלה כי בהגנת המשיב לכאורה אין ממש. אמנם, כטענתו, נרשם
שהרכב עבר תאונה, אולם המידע שקיבלו הרוכשים היה כי מדובר בפגיעה קלה ביותר בפח הרכב או פגיעה קלה אחרת
להבדיל מהמצב "הביטוחי", אשר משקף "עליית מדרגה" באשר למצב הרכב, שכן אין דומה לרכב שעבר תאונה בה
הנזק הינו מסוג "מכה קטנה בכנף" לרכב ש"הורד" מהכביש עד להשלמת תהליכים הקבועים בתקנות. מעיון בעדויות
הרבות עולה כי המשיב הונה והטעה את הרוכשים בהטעה בסיסית, היורדת לשורשו של ענין, אשר אילולא נהג כך, לא
היו רוכשים את הרכבים. כך גם הגורמים שאישרו את העברת הבעלות בחברות הליסינג והביטוח אישרו באופן חד
משמעי שלא היו נותנים לרכבים לחזור לכביש, אילו מצב הדברים לאשורו היה ידוע להם. בשל "הפח" שטמן המשיב
לרוכשי המכוניות, כמו גם לגורמים המאשרים השונים, הצליח המשיב לשלשל לכיסו ולחברה שבבעלותו סכומי כסף
אדירים, שלא כדין.

ניסיון השוחד כלפי בוחן בדיקה כפי המפורט באישום השלישי להלן, עיון בתמלול האזנת הסתר לפיו המשיב אומר לבוחן
שאם תאמר האמת, הלקוח "ילך להתייעץ" ולא יחזור לרכישת המכונית, מדגימים ומאששים את השיטה בה נקט המשיב,
לצורך המיוחס לו באישום השני.

באשר לשלושת המכוניות המסוימות המפורטות באישום זה, אין צורך לפרט כפי שעולה מהעדויות כי כאשר מערכת
כריות אוויר ו/או חגורת בטיחות אינן מחוברות ואינן תקינות, מדובר במצב המסכן באופן ממשי את הנוסעים ברכב. באחד
הרכבים, (פורד פוקוס 75-906-40), בוצעה בדיקה מקצועית אשר העלתה כי נורית האזהרה לתקינות הכריות אינה
דולקת. כאשר פורק לוח השעונים נמצא כי נורית כריות האוויר הוסתרה על ידי סרט הדבקה שחור (איזולירבנד)! (סיכום
בדיקת תקינות מערכת כרית אוויר מיום 20.11.13). עיון בהאזנת סתר 2013-87171, שיחה 5329 מיום 23.7.13
מחזק את הדברים. המשיב משוחח עם עופר מלכה, חבר ילדות עמו פעל ושייך לו במכירת המכוניות, אשר התקשר
אליו. עופר מדווח כי העסקה למכירת הרכב המדובר בשיחה תעמוד על סך 48,000 ₪ אבל לטענת עופר יש בעיה, ויש
צורך לוודא שכרית האוויר לא תישאר דלוקה. המשיב אישר. הגורם האמור מבקש לוודא שלמשיב "קומבינה" לסדר את

זה. המשיב מאשר את הדברים.

אני דוחה טענת המשיב כביכול עבירת סיכון אדם בנתיב תחבורה מיועדת רק לאותם נהגים "משתוללים" בדרכים. אני סבור שניתן להפריז, כפי שעולה מהראיות לכאורה, בסכנה שנוצרה בשל בצע כסף, אשר תוצאותיה חלילה קשות וחמורות, שלא ניתן לדעת היקפן, עוצמתן, מתי ולמי.

מסקנתי לאחר העיון הינה שהמבקשת עומדת בראיות לכאורה המיוחסות למשיב באישום זה.

5. באישום השלישי מיוחסות עבירות ניסיון מתן שוחד וניסיון קבלת דבר במרמה, באירוע בו הופעלו שוטרות סמויות כביכול הינן לקוחות שביקשו לקנות רכב. לשוטרות נאמר כי מדובר ברכבים "נקיים" מתאונות, למרות שהוכרזו "כאובדן להלכה" ועברו "שיקום" אצל המשיב. השוטרות ביקשו לבדוק את הרכב במכון בדיקה. מיוחס למשיב כי התקשר לבדוק במכון הבדיקה, דוד סופר, שמסר לו את ממצאי בדיקתו, המשיב הציע לו שוחד, ואף שלח בעניין זה מסרון. השיחה הוקלטה בהאזנת סתר 2013-87171 שיחה 6411 מיום 5.8.13. המשיב הוא שיוזם את השיחה ושאלתו הראשונה: **"איך האוטו"**, התשובה הייתה: **"מאחורה יש לו פגיעה שמה בשלדה"**. המשיב מוסר לבדוק: **"אם אתה רושם הלך העסקה, חבל"**. לאחר מכן מוסיף את המילים: **"טוב כפרה תנסה, יש לך חמש מאות ממני שם"**. בהמשך וכנטען, המשיב שלח מסרון באמצעות הטלפון הנייד שלו לבדוק ולפיו אם לא ירשום את הנזק בדוח הבדיקה, ולא יגלה זאת ל"קונות" הוא יקבל 1,000 ₪. בפועל, הבודק לא נענה להפצרות המשיב. המשיב טען כי בסך הכול ניסה לזרז את הבדיקה, הסבר שאין בו כל ממש. מסקנתי לאחר העיון הינה שהמבקשת עומדת בראיות לכאורה המיוחסות למשיב.

6. באישום הרביעי מיוחסות למשיב עבירות קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות וזיוף בנסיבות מחמירות כמו גם שימוש במסמך מזויף בנסיבות מחמירות, עת זייף בתחום יפוי כוח לצורך העברת בעלות ברכב (ביואיק 51-584-72), בניגוד ליפוי הכוח המקורי שקיבל. המשיב מחק מספר רכב מייפוי כוח מקורי, על מנת להשתמש בו ברכב אחר, תוך זיוף חותמת חברת הביטוח וחתימה, וכתוצאה מכך העביר בעלות ברכב לגביו לא היה לו יפוי כוח.

לטענת המשיב, חברה אחרת עמה עבד, מכרה את הרכב לאדם בשם יריב זר אשר מכר את הרכב לאמנון בן יעיש בתיווכו של המשיב לאחר שהרכב הועבר למגרשו של המשיב בנתיבות. לטענת המשיב, וכלשונו במסמך שהגיש, בעיקרי הטעון בסע' 35: **"יצוין כי יפוי הכוח הנזכר באישום זה לא צורף לחומר החקירה הלכאורי וממילא, יטען כי לא זייף כל מסמך הקשור ברכב הנ"ל"**.

עיינתי בחומר החקירה ובניגוד לב"כ המשיב, מצאתי בחומר החקירה את אותו יפוי כוח המזויף הנזכר בכלב האישום, (המסמך מצוי בקלסר חקירות המשיב, קלסר 1, בשליש התחתון של הקלסר). מצויים 3 מסמכים: הנחזה למקורי, מסמך ביניים בדרך למזויף הכולל הדבקת כיתוב של חותמת החברה על גבי הצילום בו שונה מספר הרכב המקורי, והמסמך השלישי, הסופי, בו הושלמו קווי המתאר של החתימה של מזייף המסמך על גבי החותמת בעט כחולה.

בחקירה, רוכש הרכב, אמנון בן יעיש מציין כי את הרכב רכש מהמשיב, כשלחומר מצורף רישיון רכב בו הרכב בבעלותו. מאידך, עיון בחומר מעלה כי מבחינת חברת הפניקס, הרכב טרם "שוחרר" שכן לא הוצגו האישורים הדרושים. מסקנת לאחר העיון, שהמבקשת עומדת בנטל הצגת הראיות לכאורה המיוחסות למשיב באישום זה.

7. באישום החמישי מיוחסות למשיב 55 עבירות על חוק איסור הלבנת הון, ו- 55 עבירות ופעולה ברכוש אסור, בכך שכאשר ביצע לכאורה את עבירות באשר לרכבים, קיבל כספים בהיקף של כ- 3.57 מיליון ₪, ופעל להסתיר את מקור הרכוש תוך הטמעת הכספים ברכוש חוקי. המבקשת מפנה לאישום השני, ולמרמה כלפי רוכשי הרכבים. נטען כי מקורם של כלי הרכב הינו בעבירות מקור שבוצעו על מנת לקבל את הבעלות ברכבים ולכן כלי הרכב הינם רכוש אסור. כאשר נמכרו כלי הרכב, בוצעו עבירות ברכוש אסור ותוך כך, הוטמעו כספים על ידי המשיב בחשבונה של החברה וכך עורבבו כספים במזומן עם כספים אחרים. המשיב טען כי אין ראיות לכאורה להוכחת עבירות המקור וכי כלי הרכב אינם מהווים רכוש אסור וכי יחוס העבירה לכלי הרכב ולא באמצעות כלי הרכב, אין בה עבירה ברכוש אסור.

איני סבור כמשיב שלא ניתן להכליל את הרכבים בגדר סע' 3 לחוק איסור הלבנת הון, שהרי סע' 3 המגדיר רכוש אסור מפנה בין היתר ל-"רכוש ששימש לביצוע עבירה" ומכאן שבגדר רכוש אסור גם המכוניות ולא ניתן, למיצער, בשלב זה, לקבוע כטענת המשיב כי אין מדובר ברכוש אסור.

נטען כי המשיב לא התכוון להסתיר את הרכבים או תמורתם וכי כל הכספים הופקדו כדין בבנק ובניהול הנהלת החשבונות. בדיקה לכאורית של הראיות מעלה כי בטענה זו אין ממש שהרי למשל אשתו של המשיב אישרה הפקדת כספים שלא בחשבון החברה וכך עדויות נוספות כמו זו של עופר מלכה, הסותרות את טענה המשיב ולפיה כל הכספים הופקדו כדין בחשבון החברה. מסקנתי לאחר העיון הינה שהמבקשת עומדת בראיות לכאורה המיוחסות למשיב באישום זה.

8. באישום השישי מיוחסות למשיב עבירות של הונאת נושים, בכך שהעלים מכונס הנכסים שמונה לחברה 16 כלי רכב שהועברו לסוחר רכב אחר, עופר מלכה, ובכך מיוחסות עבירות של הונאת נושים, סילוק נכסים במרמה, פעולה ברכוש אסור והלבנת הון. בעובדות אישום זה גיבוש שעבוד צף על נכסי החברה והגשת בקשת פשיטת רגל נגד המשיב ואשתו. נטען כי עובר לבקשת הפש"ר הביא לסילוק במרמה של רכבים שהחביאם ואף בהמשך, הועברו 16 רכבים לסוחר רכב אחר אשר 13 מהם נמכרו ושלושה נתפסו, כמפורט בטבלה. הונאת הנושים הינה בכך שהרכבים הועברו לסוחר רכב אחר וקרובי משפחה, בכוונה להונות נושים להסתיר מיקום הרכוש ושלשול הכספים לכיס המשיב.

לטענת המשיב מונה לו כונס נכסים והוא לא הונה את נושיו, אולם מדובר במענה כללי ולא מצאתי בתשובה הכיכד בעובדות המתוארות, לא גדלה מצבת החובות לנושים. לטענת המשיב, הרכבים עברו לסוחר הרכב עופר מלכה, עמו עבד, אולם מיפה הכוח הינו יגאל תורג'מן, אשר פעל על דעת עצמו כאשר המשיב לא התייצב בחברה מאימת הנושים, מכאן שהוא לא מכר ולא קיבל כל תמורה עבור הרכבים ואין ראיות לקבלת תשלום אצלו ואישום זה מתייחס למלאי העסקי של החברה, שלא היו במלאי העסקי שלה. מוסיף המשיב כי המדינה נחפזה להגיש האישום ללא בירור הדברים

מול כונס הנכסים וחקירתו.

שקלתי את טענות המשיב לאחר עיון בעדויות במיוחד של עופר מלכה. טענת המשיב ולפיה אחרים פעלו על דעת עצמם ברכושו אינה נתמכת בראיות וסותרת את שיטת התנהלותו. לפיכך מסקנתי הינה שהמבקשת עומדת בראיות לכאורה המיוחסות למשיב באישום זה.

9. באישום השביעי מיוחסות למשיב עבירות מס, במסגרתן השמיט הכנסות מ - 10 רכבים המפורטים בכתב האישום והתחמק ממס בגינם, ובכך הואשם בעבירת ניהול ספרי חשבונות כוזבים.

טענת המשיב הינה שכל נושא הנהלת החשבונות נוהל על ידי רואה חשבון ומנהלת חשבונות. לטענת המשיב, שנת מס 2012 תדווח לאחר 4/14 ואילו שנת 2011, מועד הגשת הדוחות יהיה בזמן הקרוב. מוסיף המשיב כי החיוב במס לא יכול להיות אלא על הרווחים והטבלה אינה מפרטת אלא את המכירות ללא התחשבות בהוצאות ובכלל זה בעלות הרכישה.

המשיב לא רשם את ההכנסות ממכירת כלי הרכב בספרי הנהלת החשבונות ולא כללם בדיווחים החודשיים למע"מ. אולי יש ממש בטיעון ולפיו טרם הגיע המועד לדיווח השנתי, לפחות באשר לשנת 2012. יחד עם זאת, גם אם לא יוכח מלוא הסכום, וגם אם לא תתקבל טענת המדינה כולה, למשל באשר לדוחות 2012 למס הכנסה, ישנן ראיות לכאורה באשר לאישום בעבירת ניהול ספרי חשבונות כוזבים ומסקנתי לאחר העיון הינה שהמבקשת עומדת בראיות לכאורה המיוחסות למשיב.

10. באישום השמיני מיוחס למשיב כי לא רשם במסגרת פעילותו ופעילות החברה הכנסות מכירת 287 רכבים המפורטים בכתב האישום, בכוונה להשתמט ממס, ובכך ניהל ספרי חשבונות כוזבים אשר לא כללו הכנסות בהיקף 11 מיליון ₪, לפיכך הואשם בעבירות ניהול ספרי חשבונות כוזבים, השמטות הכנסה מדו"ח ומסירת דוחות כוזבים בנסיבות מחמירות.

בדומה לאישום השביעי, המשיב טען כי הנהלת החשבונות ורואה החשבון ניהלו את נושא הכספים כדין. נטען כי הסכומים אינם מדויקים וטרם הגיע המועד להגשת הדוחות. עוד נטען כי רכישות הרכבים כאובדן להלכה אינן מחויבות במע"מ והדיווח באשר לרכישה הינו דיווח "0" ומה שמחויב הסוחר הינו תשלום מע"מ על הפרש שבין המכירה והקנייה ולכן הטבלה אינה נכונה. טוען המשיב כי המאשימה עצמה אינה יודעת בכמה נמכרו הרכבים ומכאן כשיטתו שואל הכיצד יודעת המבקשת כי הרכבים נמכרו יותר מאשר עלותם?

יתכן שבנוגע להיקף השמטת ההכנסות האפקטיבי, הסכום יהיה נמוך יותר, והנטל לכך יעבור למשיב. לצורך הוכחת קיומן של ראיות לכאורה, די למבקשת בהצגת ראיות לכאורה להוכחת השמטת הכנסה והיקפה. מהראיות עולה התנהלות בדרך של ניהול ספרי חשבונות כוזבים, במזיד ובכוונה להשתמט ממסים, תוצאה אשר באה בעקבות אי רישום

הכנסות ממכירת כלי רכב בספרי הנהלת החשבונות כמו גם אי הכללת הכנסות בדוחות החודשיים למע"מ. מסקנתי לאחר העיון הינה שגם אם ההיקף הכספי האפקטיבי, יכול ויהיה לאחר בירור נמוך יותר, עומדת המבקשת בראיות לכאורה המיוחסות למשיב באישום זה, כמעט באופן מלא.

11. באישום התשיעי הואשם המשיב בשתי עבירות קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, במסגרת פרשה ולפיה הוצג מצג שווא כלפי בנק כביכול עומד הוא לרכוש נכס מגיסו, ביחד עם אשתו כוכבה, (אחותו של הגיס יגאל תורג'מן). במסגרת זו אושרה לו הלוואה בריבית נמוכה שאינה משקפת את הסיכון שבה. המשיב קיבל שיק בנקאי לפקודת הגיס יגאל, על סך מיליון ₪ שהופקדו והוחזרו למשיב. בהמשך, יצר המשיב מצג שווא באשר למכירת רכב לגיס יגאל, שהביא למתן אישור להלוואה בהיקף 130,000 ₪. שתי הלוואות האמורות הינן בבסיס אישום זה.

לטענת המשיב הייתה ההלוואה מאושרת בכול מקרה, וההסכמים שנערכו אותנטיים ומשקפים את מה שהיה באמת בין הצדדים. עיון בראיות, למשל בעדות הגיס יגאל תורג'מן מעלה כי המבקשת עומדת בנטל של ראיות לכאורה להוכחת המיוחס. המשיב מעלה פרשנות לעובדות אשר לשיטתו אינה מקימה עבירה כמיוחס. לא ניתן לשלול אפשרות כי יצליח להוכיח את טענתו, אולם אפשרות זו לכאורה אינה סבירה. בבחינת הנדרש מצד המבקשת, לפוטנציאל שבהוכחת הנטען באישום התשיעי והרשעת המשיב בשתי עבירות קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, מצאתי כי המבקשת עמדה בנטל הנדרש ממנה.

סיכום ביניים

12. לאחר עיון בחומר הראיות, מצאתי כי המבקשת עומדת בנטל הנדרש לקיומן של ראיות לכאורה למיוחס למשיב בכל האישומים כמעט באופן מלא.

עילת המעצר

13. כידוע, עבירות רכוש המבוצעות בתחכום, בתכנון עברייני, בשיטתיות, בהפעלת אחרים, בהונאת ציבור, מוליכות למסקנה ולפיה מתקיימת עילת המסוכנות, קל וחומר כאשר עסקינן בעבירות נוספות כמו סיכון אדם בנתיב תחבורה.

המבקשת הפנתה להלכת בש"פ 59/08 **רוני בכור נ' מדינת ישראל** (כב' השופטת פרוקצ'יה, 6.2.08) שם נקבע ובין היתר כדלקמן (פסקה 8):

"העורר מואשם בסדרה ארוכה ביותר של עבירות רכוש ומרמה חמורות, שמשתלבות בהן גם עבירות של שיבוש הליכי משפט. מספרן של העבירות והצטברותן זו לזו מצביעות על מעשים של שיטה בהונאת אנשים רבים מן הציבור, בקבלת כספים בטענות שווא בעקבות הונאה זו, ובשיבוש נרחב של הליכי משפט הכרוכים בזיוף מסמכים והצגתם בפני גורמי אכיפת חוק. טיבם ומספרם של האישומים כנגד העורר מצביעים, כשלעצמם, על מסוכנותו הרבה, ומעלים

חשש כי שחרורו עלול להביא להמשך ביצוע מעשי עבירות גם ממקום של חלופת המעצר. עבירות שיבוש ההליכים מצידן תורמות לחוסר האמון כלפי העורר כי יקיים תנאי חלופה שיוטלו עליו. אדם שמזייף מסמכים כדי להציגם בפני רשויות החוק, עלול אף להונות את גורמי החוק בדרכים אחרות, להימלט מן המעצר, ולבצע מעשים אחרים שיש בהם משום הונאת הציבור וסיכול הליכי משפט תקינים."

דומה שאין צורך להרחיב במסוכנות הנשתקפת מהמשיב, נוכח מספר העבירות האדיר שבכתב האישום, בשיטת ההונאה, ובעבירות הנוספות אשר מקימות את עילת המסוכנות, ובאשר לחשש לסיכול הליכי המשפט, בדומה למה שנקבע בהלכת בש"פ 59/08. לפיכך, שוכנעתי בעילות המעצר שהינן מסוכנות והחשש לשיבוש הליכי המשפט.

חלופת המעצר

14. הוראת המחוקק הינה שיש למצות בחינת חלופות למעצר הננקט כצעד אחרון, כאשר לא נותרה כל ברירה אחרת ואין דרך לאיון הסיכון הנשקף מנאשם. ב"כ המשיב טען כי יש מקום להסתייעות בשירות המבחן לקבלת תסקיר מעצר, תוך שבקווים כלליים הוצגו חלופות מעצר בית מלא בפקוח האחים של המשיב בהם איש קבע בצה"ל, ואח אחר, קצין בטיחות בחברה.

עסקינן בעבירות מרמה והונאה, בעבירות כמו סיכון אדם בנתיב תחבורה וניסיון שוחד, עבירות בהם ביטא המשיב חוסר עקבות וזלזול חוזר ונשנה בחוק, לצורך קבלת כספים בהיקפים אדירים. בחינת חלופת המעצר אינה רק הפיסית, אלא בצורך להבטיח כי ממקום המעצר לא יוכל המשיב להפעיל אחרים ואפילו בטלפון או באמצעי תקשורת אחרים בהם אינטרנט וכיו"ב.

מאידך, מביא אני בחשבון כי עברו הפלילי של המשיב אינו מכביד (הרשעה אחת בהעסקת שב"ח), כי שמיעת התיק צפויה להשתרע על פני ישיבות רבות, לאור כך שכתב האישום כולל כ - 170 עדים, והחשש כי יחלפו למעלה מ - 9 חודשים בטרם יסתיים המשפט ולאור טענת המשיב למצב בריאותי רופף. לפיכך, מצאתי מקום לקבלת "תמונה" מקיפה בטרם החלטה סופית ומכאן שאני נעתר לבקשת ב"כ המשיב לקבלת תסקיר, **והכול מבלי שבדבר יהיה בכדי שהמשיב יפתח כל ציפייה לחלופת מעצר.**

לפיכך, המשך הדיון נקבע בזאת ליום 25.2.14 בשעה 11:30.

המזכירות תעביר עותק ההחלטה לשירות המבחן אשר יתבקש להגיש תסקיר עד למועד הדיון.

המשיב יובא באמצעות שב"ס.

ניתנה היום, כ"ט שבט תשע"ד, 30 ינואר 2014, במעמד הצדדים.

עמוד 8

